

Ο τσομπάνος που πήγε στον Παράδεισο!

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Αυτός ο τσομπάνος, που πήγε στον Παράδεισο, τον λέγανε Μαυρογένη, γιατί είχε μαύρα γένια και ζούσε μέ την γυναίκα του απ' τον κόσμο μακριά, μέ τα ζωντανά του και δεν κατέβαινε στο χωριό, παρά μονάχα για να πουλήσει τα τυριά του και να ψουνίση τα χρειαζούμενα, ξεκίνησε να λέει ό Προκόπης.

Μιαν ημέρα το λοιπόν, όπου βρέθηκε στο χωριό για τις δουλειές του, πήγε να ανάψει ένα κερί στην εκκλησιά, γιατί ήτανε θεοφοβούμενος και καλής ψυχής άνθρωπος. Εκεί μιλούσεν ό παπάς στους χωριανούς του και τούς έλεγε το κήρυγμα για τον ίσιον δρόμο του Θεού, πού πάει ολόϊσια στον Παράδεισον, αν δεν στρίβουμε δεξιά κι αριστερά. Πρέπει να τραβούμεν ίσια και να είμαστε συμπονετικοί για κάθε άνθρωπον, όταν έχει την ανάγκην μας. Νάμαστέν δηλαδή

ψυχηκάρη δεσ και να ελεούμε, γιατί το ίδιο κάνει και ο Θεός και ελεεί τον κόσμον όλον για να ζει και να πορεύεται. Κι όποιον δει πώς κάνει κι αυτός το ίδιο, τον συμπαθά πολύ και τον παίρνει στον Παράδεισον, όπου είναι ή ζωή μεγαλείο ατελείωτον! «Έτσι τα έλεγεν ο παπάς κι έτσι πρέπει να είναι, κατά την γνώμην μου. Ή Εκκλησία δεν λέγει ποτέ της ψέματα και γιατί να τα πει, μαθές;

Όλοι ακούγαμε τον απλοϊκόν τσομπάνο, που μιλούσε με τον δικό του παραστατικόν τρόπο και κάθε λίγο σκούπιζε τα μουστάκια του, άγνωστον γιατί, και δεν έδειχνε δυσκολία στο να εκφραστεί αυθόρμητα και να πει την πίστη του. Ό φίλος μου, πού είχε ενθουσιασθεί, ρώτησε, συντομεύοντας την μικρή παύση στην διήγηση του Προκόπη:

– Και μετά τι έγινε: Πως πήγε στον Παράδεισον;

– Όταν γύρισε στο καλύβι του, το είπε στην γυναίκα του χαρούμενος αυτό το ευχάριστο μαντάτο και της είπε πώς θα πάει την άλλη μέρα να συναντήσει τον Θεό. Έτσι κι έγινε.

Την άλλη μέρα πήρε ψωμοτύρι μαζί του, χαιρέτισε την κυρά του και ξεκίνησε για τον Παράδεισο. Πήρε τον ίσιον δρόμο και προχωρούσε ανάμεσα στα χωράφια, χωρίς να στρίβει δεξιά τι αριστερά, όπως είπεν ο παπάς και το βραδινό κοιμήθηκε κάτω από ένα δέντρο και συνέχισε την άλλη μέρα τον ίσιο δρόμο για τον Παράδεισο.

Έφαγε και το ψωμοτύρι, που είχε μαζί του και συνέχισε και την τρίτη μέρα και την τέταρτη. Το ένα βουνό ανέβαινε, το άλλο κατέβαινε. Την πέμπτη μέρα πείνασε πολύ και σκέφτηκε τι να κάνη και που να βρει τροφή. Κι όταν ανέβηκε το βουνό, πού ήταν μπροστά του, είδε στην απέναντι πλαγιά ένα Μοναστήρι. Έσυρε λοιπόν και πήγε. Χτύπησε την πόρτα και ζήτησε βοήθεια. Ευτυχώς το Μοναστήρι βρισκόταν πάνω στον δρόμο του. Τον βάλανε λοιπόν μέσα στην εκκλησιά του Μοναστηριού να περιμένει, ώσπου να του φέρουνε τίποτε φαγώσιμο. Κι έβλεπε ολόγυρα τις εικόνες και τις θαύμαζε, όλες του φαινότανε ζωντανές, ολοζώντανες. Μόνο, πού δεν μιλούσανε. Κι όντας έστρεψε το μάτι του και είδε στον σταυρό σταυρωμένον κι ολόγυμνο και ματωμένον τον Χριστό, αναφώνησε:

– ‘Ωχου, το παλληκάρι, το λαβώσανε οι άτιμοι! ‘Ωχου και τον έχουν κρεμασμένον ακόμα!

– Την ίδια στιγμή, ένας καλόγερος του έφερε λίγα φαγώσιμα, τάβαλε πάνω στον πάγκο και τούπε να φάει, συνέχισε ο Προκόπης. Ό καλόγερος όμως μπαίνοντας τον άκουσε, πού μιλούσε στον σταυρωμένον και τον ρώτησε:

Μιλούσες μέ κανέναν, αδερφέ; Ό Μαυρογένης, πού υποψιάστηκε τον καλόγερον, πώς είναι απ’ αυτούς, πού τον σταυρώσανε, δεν είπε τίποτα. Κι όταν έφυγε ο καλόγερος φώναξε στον σταυρωμένον:

– Έ, παλληκάρι! Μπορείς να κατέβεις; από κει πάνω, να ‘ρθης να φάμε μαζί αυτά, πού μου φέρανε; Θες να ‘ρθώ να σε κατεβάσω εγώ;

- 'Όχι. Μπορώ και μόνος μου να κατέβω. 'Ερχομαι.

- Κατέβηκε το λοιπόν ο Σταυρωμένος κάτω, συνέχισε ο Προκόπης την αφήγηση του, κάθισε στον πάγκο κι έφαγε κι έπιασε κουβέντα μέ τον τσομπάνο. 'Εκείνος τούπε να τον πάρει μαζί του, τώρα πού πάει να συναντήσει τον Θεό.

Θέλεις να σε πάρω κι εσένα; 'Ο Θεός είναι καλός και θα σε λυπηθεί και θα σε βάλει και σένα στον Παράδεισο. 'Εγώ γι' αυτό πάω στον Θεό. 'Ερχεοι μαζί μου; Δεν πρόλαβε όμως ο Σταυρωμένος ν' αποκριθεί, γιατί ακούστηκε να έρχεται ο καλόγερος. Τότε ο Σταυρωμένος ξανανέβηκε γρήγορα πάνω στον σταυρό κι έμεινε μέ ανοιγμένα χέρια.

Και ο καλόγερος ρώτησε τον τσομπάνο:

- Τώρα μή μου πεις πώς δενμίλαγες μέ κανέναν. Σ' άκουσα μέ τα ίδια μου τ' αυτιά. Λέγε μέ ποιόν μιλούσες;

- 'Ο Μαυρογένης φοβήθηκε στην αρχή, δίστασε και στο τέλος είπε στον καλόγερο πώς μιλούσε με το κρεμασμένο αυτό παλληκάρι, πού το λυπήθηκε και το κάλεσε να φάνε μαζί το βρισκόμενο. Και είπε στον καλόγερο:

- Μη με μαρτυρήσεις, άγιε καλόγερε, αλλά θέλω να πάω στον Παράδεισο και ό παπάς του χωριού μας είπε να πάρουμε τον ίσιο δρόμο και να είμαστε ψυχοπονιάρηδα;

Κατάλαβες; Το λυπήθηκα λοιπόν το παλληκάρι και το κάλεσα να πάρει κι αυτό μια μπουκιά ψωμί. Κακό έκανα;

- 'Όχι, όχι, καλά έκανες και πάντα να συμπονάς τούς αναγκεμένους, αποκρίθηκε κατάπληκτος ό καλόγερος με τα όσα του είπε ό τσομπάνος. Κι έτρεξε και τα φανέρωσε όλα στον Ηγούμενό του.

'Υστερα, λέγει η ιστορία, φτάσανε όλοι οι καλόγεροι με τον Ηγούμενο στην εκκλησιά και βάλανε μετάνοια στον τσομπάνο, πού έφαγε μαζί με τον Σταυρωμένο Χριστό και τον παρακάλεσαν να πει καμμιά καλή κουβέντα και γι' αυτούς, όταν συναντήσει τον Θεό.

- Άμα τον δω τον Θεό, θα του πω και για σας, αλλά γιατί το κρατάτε σταυρωμένο το παλληκάρι; Τι σας έκανε; Κατεβάστε το να φάει και να ντυθεί, πού είναι ολόγυμνος και πληγωμένος. Κι αν δεν τον θέλετε εσείς εδώ, τον παίρνω εγώ μαζί μου.

- Εκείνοι κοκκαλώσανε απ' την καλοσύνη και την αθωότητα του Μαυρογένη και, αφού του δώσανε όλα τα χρειαζούμενα, τον συνόδεψαν κάμποσο στον ίσιο δρόμο. πού ακολουθούσε κι όταν εκείνος απομακρύνθηκε, τον βλέπανε πού δεν πάταγε στην γη, αλλά περπατούσε στον αέρα μέχρι, πού χάθηκε απ' τα μάτια τους.

Από το βιβλίο του Π.Μ.Σωτήρχου «Οι εραστές του παραδείσου» εκδ.Αστήρ

Πηγή: agiameteora.net